

ת"פ 66418/09/14 - מדינת ישראל נגד ראג'ח אלהוזייל, דרדי אל הוזייל - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

16 נובמבר 2015

ת"פ 66418-09-14 מדינת ישראל נ' אלהוזייל(עציר) ואח'

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

המאשימה
מדינת ישראל
ע"י עו"ד קובי הרוש

נגד
הנאשמים

1. ראג'ח אלהוזייל (עציר)
2. דרדי אל הוזייל - בעצמו
ע"י עו"ד גריקו

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין לנאשם 2

כללי:

הנאשם הורשע ביום 28.06.2015 לאחר שמיעת ראיות בעבירות של **קשירת קשר לביצוע פשע**, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), **הסתייעות ברכב לעבור עבירה**, לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961, **פריצה לרכב בכוונה לגנוב**, לפי סעיף 413 וסיפא לחוק העונשין, **חבלה במזיד ברכב**, לפי סעיף 413 לחוק העונשין, **החזקת כלי פריצה לרכב**, לפי סעיף 413 לחוק העונשין. כמו כן, כפי שפורט בהכרעת הדין, חלף עבירת גניבת רכב, מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירה של **ניסיון גניבת רכב**, לפי סעיף 413 + 25 לחוק העונשין.

על פי האמור בכתב האישום, ביום 26.09.2014 קשרו הנאשמים קשר עם עאבד אלבאסט אלהוזייל (להלן: "**עאבד**") לעשות פשע, בכך שקשרו עמו קשר לגנוב רכב מסוג קאיה, מ.ר. 85-619-24 (להלן: "**הרכב**") של ענבר מלאכי (להלן: "**המתלוננת**") אשר חנה ברחוב יצחק שיפר 3 בבאר שבע.

במסגרת הקשר ולשם קידומו, הגיעו הנאשמים ביחד עם עאבד לרחוב יצחק שיפר, כשהם מסתייעים ברכב מסוג סיטרואן השייך לעאבד ובכלי פריצה הכוללים צבת ('פלייר'). במעמד הנ"ל, התפרצו הנאשמים בצוואתא חדא עם עאבד לרכב, בכך שעקרו את מנעול הדלת הקדמית הימנית, פתחו את הרכב ונכנסו לתוכו בכוונה לגנוב אותו. בהמשך למתואר לעיל, גנבו הנאשמים את הרכב בצוואתא חדא עם עאבד, בכך שהנאשם 1 התיישב במושב הנהג ונהג ברכב, בשעה שהנאשם 2 ביחד עם עאבד, דחפו את הרכב במורד הרחוב לחניה הסמוכה למתקן בזק.

בסמוך לאחר מכן, פרסו הנאשמים ועאבד שמיכה על גג הרכב ועל השמשה הקדמית כדי למנוע את חשיפתם, פרקו את מעטה הפלסטיק מתחת להגה, שברו את חובק ההגה, קרעו את חוטי ההצתה וניסו להתניע את מנוע הרכב. משלא עלה הדבר בידם, נטשו אותו, אולם נעצרו בסמוך על ידי שוטרים שהזדמנו למקום.

למען השלמת התמונה יצוין כי ביום 30.07.2015 גזר מותב זה את דינו של הנאשם 1, (אשר בנוסף לעבירות בהן הורשע הנאשם 2 הורשע גם בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה, ונהיגה ברכב ללא ביטוח). במסגרת גזר הדין הושת על הנאשם 1 עונש של 12 חודשי מאסר בפועל, והופעלו שני מאסרים מותנים, בחופף אחד לשני ובמצטבר לעונש שנגזר בתיק זה, כך שבסך הכל נגזר על הנאשם לרצות מאסר בפועל למשך 19 חודשים לצד עונש צופה פני עתיד קנס ופיצוי. כך גם יוער כי נגד עאבד הוגש כתב אישום נפרד במסגרת ת"פ 66384-09-14. עאבד הודה והורשע בעובדות כתב האישום המתוקן, והדין בעניינו קבוע לטיעונים לעונש ליום 30.11.2015 בפני כבוד השופט ר' סולקין.

תסקירי שירות מבחן:

מתסקיר שירות המבחן מיום 10.09.2015, עולה כיהנאשם רווק כבן 20, מתגורר עם משפחתו בפזורה הבדואית סמוך לבית קמה. הנאשם סיים 12 שנות לימוד והינו זכאי לתעודת בגרות חלקית. בסיום לימודיו עבד במספר עבודות מזדמנות, וגם כיום לא עובד במקום עבודה קבוע.

אשר למשפחת מוצאו, שירות המבחן מוסר כי הוריו של הנאשם פרודים, ולהם 10 ילדים. לנאשם גם 16 אחים משתי מערכות נישואין נוספות של אביו. אימו של הנאשם עקרת בית ומתקיימת מהבטחת הכנסה. אביו מתגורר עם אשתו השלישית, אינו עובד ולא בקשר עם אימו של הנאשם ואחיו. לדבריו של הנאשם, הוא חווה מצוקה כלכלית קשה לאורך השנים, בעיקר מאז עזב אביו את הבית. הנאשם מסר כי הינו המפרנס העיקרי של משפחתו, ואחראי על קניית מזון ותשלומים שוטפים של הוצאות הבית.

בנוגע לעבירות מושא כתב האישום, הנאשם הודה בביצוע העבירה והביע חרטה וצער, אך טען כי אחד משותפיו, אשר היה תחת השפעת אלכוהול הוא שיזם את הרעיון וכי הרגיש שאינו מסוגל לסרב לשותפיו לקחת חלק באירוע, אף שלא רצה בכך. הנאשם הסביר את מעורבותו באירוע כהיגררות אחר קבוצת השתייכות שלילית, שלדבריו אינו מבלה איתה עוד. שירות המבחן התרשם, כי נטייתו של הנאשם לרצות את סביבתו בעת שמצוי בקבוצת השווים שלו, הובילה אותו להיגרר למצב של סיכון ולביצוע העבירה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם פגוע וחסר ביטחון עצמי, וכי ניכר שהינו נעדר מערכת משפחתית מכילה, מחנכת ומציבת גבולות, וכי בהיעדר תחושת שייכות מצא לעיתים מענה בחברה שולית אשר ענתה על צרכיו. עוד מסר שירות המבחן, כי הנאשם סירב להשתלב בקבוצה טיפולית, תוך ששיתף כי אנו פנוי לכך בשלב זה של חייו. לאורך הקשר ביניהם, התרשם שירות המבחן מנסיגה כלשהי בשיתוף הפעולה של הנאשם עימם. הדבר מצא את ביטויו אף בכך שהנאשם התקשה ללכת להתראיין במסגרת של"צ אליה הופנה על ידי שירות המבחן. שירות המבחן התרשם כי אמנם הנאשם יכול להבין את נזקקותו הטיפולית, אך לאור מצוקתו הכלכלית ומחויבותו לסיפוק צרכי המשפחה, הוא מתקשה להתפנות מהבחינה הרגשית והטכנית ולהתחייב להליך טיפולי. יתרה מכך, התרשמות שירות מבחן ייתכן, שבשלב זה

הנאשם מתקשה להבין את משמעות ההליך הפלילי המתנהל נגדו וכי ייתכן שמתקשה בשלב זה לוותר על הרווחים מאורח חייו הנוכחי.

שירות המבחן מנה את גורמי הסיכוי של הנאשם, ובכלל זה את יכולתו של הנאשם לבקר כיום את התנהגותו באירוע העבירה, דבר המעיד על בגרות ויכולת מסוימת להבין את השלכות התנהלותו על הזולת, ואת שאיפותיו הנורמטיביות לעתיד שביטא הנאשם בתחומים השונים. מנגד, שירות המבחן מנה את גורמי הסיכון, ובכללם חוסר הפניות של הנאשם להתגייס להליך טיפולי בשלב זה של חייו, עיסוקו הרב של הנאשם בצרכי משפחתו ופחות בצרכי העצמיים, היעדר מערכת משפחתית תומכת והיעדר סביבה המעודדת התנהלות נורמטיבית. עוד בין גורמי הסיכון השונים, נמנתה התרשמותו של שירות המבחן באשר ליכולתו של הנאשם להבין את משמעות ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו ויכולתו להבין את חשיבות שיתוף הפעולה עימם.

נוכח האמור, ולאור אי שתוף הפעולה עם שירות המבחן בכל הנוגע לבחינת התאמתו למסגרת של"צ, השירות לא בא בהמלצה להטיל על הנאשם צו של"צ או צו פיקוח. חלף כך, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם מאסר מותנה. ביום 12.10.2015 הוגש תסקיר משלים בעניינו של הנאשם, הימנו עולה כי הנאשם הגיע לשירות המבחן והציג אישור על בניית תכנית של"צ. שירות המבחן מסר כי התרשם שהנאשם מבין את הנדרש ממנו וכי הוא מעוניין לערוך מאמצים על מנת למלא את צו השל"צ. לאור כך, המליץ שירות המבחן להשית על הנאשם מאסר מותנה לצד צו של"צ בהיקף של 180 שעות. לבד מן האמור, שירות המבחן לא מסר על שינוי בהתרשמותיו הקודמות.

טיעוני הצדדים:

ב"כ המאשימה הפנה לחומרת המעשים בהם הורשע הנאשם ולערכים המוגנים בהם פגע. הלה עתר לקבוע בעניינו של הנאשם מתחם עונש הולם הנע בין 12 ל- 24 חודשי מאסר בפועל, תוך שציון כי בשל נפוצות התופעה, אשר הינה בבחינת "מכת מדינה", יש להשית ענישה מחמירה ומרתיעה. התובע אף טען כי עבירות כגון אלו בהן הורשע הנאשם, טומנות בחובן סיכונים ופוטנציאל להסלמת האירוע ולהתפתחותו לכדי אירוע אלים. בנוסף, ב"כ המאשימה הפנה לנזק הישיר אשר נגרם לרכב ואף לנזק העקיף אשר נגרם למתלוננת כתוצאה מהפעלת פוליסת הביטוח שלה.

אשר לנסיבות ביצוע העבירה, התובע טען כי יש לשקול לחומרא את העובדה כי העבירות בוצעו בצוותא חדא, כאשר לכל נאשם היה תפקיד. ב"כ המאשימה אף טען כי אין בעובדה שהנאשם נעדר הרשעות קודמות כדי להוות "מטריית הגנה" עבורו, וביקש להפנות להתנהלות של הנאשם אל מול שירות המבחן. לבסוף, ב"כ המאשימה עתר לדחות את המלצות שירות המבחן וביקש להשית על הנאשם עונש שלא יפחת מזה שהושת על הנאשם 1. קרי, מאסר בפועל למשך 12 חודשים ובצד זה עונשים נוספים בדמות מאסר מותנה, פיצוי, קנס וחתמה על התחייבות. בעניין זה, ביקש התובע להפנות את בית המשפט לפסיקה אשר הוגשה בשלב הטיעונים לעונש בעניינו של הנאשם 1.

ב"כ הנאשם טען מנגד, כי מתחם העונש ההולם אשר נקבע בעניינו של הנאשם 1 צריך להיות רחב יותר, כך שבתחתיתו יהא עונש צופה פני עתיד או עונש המתאים לריצוי בעבודות שירות. את טענתו זו ביקש הסנגור לסמוך על פסיקת בית

המשפט המחוזי בבאר שבע בעפ"ג 8492-11-14. עוד בעניין זה, ביקש ב"כ הנאשם מבית המשפט ליתן משקל לעובדה כי הנאשם 1 הורשע גם בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה ונהיגה ללא פוליסת ביטוח (אם כי, גם לשיטתו, אין המדובר בשוני המצדיק קביעת מתחם שונה מהותית מעניינו של נאשם 1).

נוסף על אלה, הפנתה ההגנה לאמור בהכרעת הדין מיום 28.06.2015, וטענה כי הנאשם 1 הוא שיזם את רעיון ביצוע העבירה וכי חלקו בביצועה הוא הדומיננטי. באשר להתנהלות הנאשם אל מול שירות המבחן ולאמור בתסקירו הראשון, טען הסנגור כי נפלה אי הבנה וכי כבר במועד הדיון אשר נערך שישה ימים לאחר כתיבת התסקיר הראשון אחז הנאשם בידו תכנית של"צ. תכנית זו, הוצגה לשירות המבחן על ידי הנאשם מיד בתום הדיון, עוד ביום 16.09.2015. הסנגור הסכים כי לאור העובדה שהנאשם בחר לנהל הליך שמיעת ראיות אין הוא זכאי ליהנות מאותה הקלה בעונש לה זכאים נאשמים אשר הודו וחסכו זמן שיפוטי, אך טען כי על בית המשפט להביא בחשבון את העובדה כי במסגרת משא ומתן אשר התנהל עם הצדדים הנאשם הגיע להסדר עם המאשימה, אולם, הסדר זה לא יצא אל הפועל אך משום שהנאשם 1 החליט לדחות את ההצעה, ואילו המאשימה לא הייתה נכונה להגיע להסדר טיעון עם הנאשם בלבד, ללא הנאשם 1.

ההגנה הפנתה בנוסף לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ובכלל זה לגילו הצעיר, לעברו הנקי, לעובדה כי הנאשם גדל תחת קשיים כלכליים לא מבוטלים וסבל ממחסור במזון וחשמל בביתו. כך גם, צוינה העובדה כי הנאשם סיים 12 שנות לימוד, לא עניין של מה בכך בהתחשב באזור הגיאוגרפי בו הוא התגורר. בסופו של דבר, טען הסנגור כי בעניינו של הנאשם מתקיימים אותם שיקולי שיקול שבגינם יהיה זה מוצדק לסטות ממתחם העונש ההולם, ועתר לבית המשפט לאמץ את המלצות שירות המבחן ולהסתפק בהטלת עונשים בדמות מאסר מותנה וצו של"צ בהיקף של 180 שעות, תוך שהצהיר כי הנאשם אף מוכן לפצות את המתלוננת.

הנאשם מצידו, הפנה לעובדה כי הינו נעדר עבר פלילי ולכך שסיים 12 שנות לימוד ואוחז בבגרות חלקית. כמו כן, טען הנאשם כי הוא המפרנס העיקרי של משפחתו וכי מצבה הכלכלי, אשר ממילא אינו פשוט, יוחמר אף יותר אם בית המשפט יטיל עליו עונש שיקלול מאסר בפועל.

דין והכרעה:

בגזר דינו של הנאשם 1 עמד בית משפט ארוכות על הערכים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים. דברים אשר נאמרו בעניינו של נאשם 1 ביחס לערכים המוגנים, והענישה הנוהגת יפים גם לעניינו של נאשם 2 ועל כן יובאו בשם אומנם:

"בעבירות ההתפרצות לרכב וניסיון גניבתו פגע הנאשם בערכים החברתיים של ביטחון הציבור וקניינו. על החומרה שיש לנקוט בעבירות אלו אפנה לדברים של כב' השופט רובינשטיין ברע"פ 7890/10 לאיק מליטאט נ' מדינת ישראל (1.11.2010):

"אין צורך להכביר מלים על מפח הנפש של אדם היוצא מביתו ומגלה כי רכבו, רכוש יקר ובעל חשיבות רבה מכל בחינה, אינו עוד. לכך מצטרף הנזק הכלכלי במעגל רחב יותר, במונחי המשק. הרוצה ליהנות בזדון מעמל הזולת ולשלוח יד ברכוש שלא הוא צבר, ראוי לענישה מחמירה..."

ברע"פ 2011/10 בדרן נ' מדינת ישראל (12.4.10) דחה בית-המשפט העליון בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית-המשפט המחוזי אשר החמיר בעונשו של נאשם שהורשע בעבירה של גניבת רכב וניסיון לגניבת רכב, ועונשו נגזר לו - 8 חודשי מאסר בפועל. באותו עניין קבע בית-המשפט העליון (כב' השופט ס' ג'ובראן) את הדברים הבאים:

"מעבר לנדרש אוסיף כי דין הבקשה להידחות אף לגופה. המעשים המיוחסים למבקש הם חמורים ביותר, ומבטאים זלזול בחוק וברכוש הזולת. במקרה זה יש לתת משקל מכריע לאינטרס הציבורי, שמחייב ענישה מרתיעה למיגור "מכת המדינה" של גניבות הרכב. יפים לענייננו דברי חברי, השופט א' רובינשטיין, בע"פ 11194/05 אבו סבית נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 15.5.2006): 'למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור (פסק הדין בע"פ 5724/95 ניתן ב-12.5.96), כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך".

מדיניות הענישה בעבירות של בכגון דא נעה בין מספר חודשים מאסר בפועל ועד תקופות מאסר ממושכות המגיעות לכדי שנתיים ויותר. בית המשפט שת ליבו בין היתר לפרמטרים הבאים: האם המעשים מבוצעים בצוותא או לבד, לתחכום הפריצה, לנזק שנגרם לרכוש וליתר נסיבות ביצוע העבירה.

בבחינת מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים יש ליתן הדעת לכך שהמעשים מבוצעים בשעת לילה מאוחרת, בצוותא חדא עם שניים נוספים. עצם הביצוע בצוותא חדא יש בו מחד להקל על ביצוע גניבת הרכב ומאידך להקשות על גילויים של הנאשמים. דברים אלו נאמרים באופן קונקרטי לתיק שבפני וזאת בשים לב לכך שניסיון גניבת הרכב נעשה תוך חלוקת תפקידים בין השלושה. כך לאחר הפריצה לרכב, התיישב הנאשם [1] בכיסא הנהג ונהג ברכב, בעוד נאשם 2 יחד עם עבד אלהוזייל דחפו את הרכב במורד הרחוב לכיוון חניה הסמוכה למתקן בזק. שם פירקו את חובק ההגה והמתנע, חשפו חוטים של מתג ההנעה וניסו להניע את הרכב.

המדובר במעשים מתוכננים אשר קדם להם תכנון וזאת בשים לב לכך שהנאשמים הגיעו מצוידים בכלי פריצה מסוג פלייר וכן בשים לב לכך שבית המשפט דחה את גרסת הנאשמים לפיה אלו היו בבילוי בפארק אלמוני בסמוך לתחנה המרכזית עובר להתפרצות. לצד האמור, אין המדובר במעשים מתוחכמים הכוללים פריצה באמצעות מחשב או התגברות על אמצעי הגנה בדמות אזעקה, איתוראן, אימובלייזר וכיוצ"ב.

בתיק זה הרכב בסופו של דבר לא נגנב, אולם זאת לא בשל כך שמי מהמעורבים נמלך בדעתו, אלא מתוך כך שאלו לא צלחו בניסיון התנעת הרכב. לצד האמור לעיל, נגרם לרכב נזק לא מבוטל, בשים לב לשבירת המנעול, שבירת חובק ההגה וקריעת חוטי ההצתה. לא הובאו ראיות לגובה הנזק, יחד עם זאת יש לקחת בחשבון כי הפעלתה של פוליסת ביטוח ככל שזו הייתה קיימת בסופם של דברים, מביאה לנזק עקיף לבעלי הרכב. כך גם לא אחת דווקא שעה שמדובר ברכבים שערכם אינו גבוה, תיקונו של הרכב אינו משתלם לבעליו.

המדובר בעבירות רכוש. יחד עם זאת, בבחינת פוטנציאל הנזק הרי שעבירות מסוג זה, עלולות להתדרדר לכדי אלימות של ממש במקרים בהם בעל הרכב ינסה למנוע את גזילת רכשו ולחלופין לעכב את הנאשמים עד להגעתם של כוחות

הביטחון".

בגין כל אלה הרי שבאופן עקרוני אותו מתחם עונש הולם שנקבע בעניינו של נאשם 1 נכון הוא גם בעניינו של נאשם 2. הדברים אמורים גם בשל כך שחלקו העובדתי ואשמו של הנאשם 2 כפי שנלמד מהכרעת הדין אינו שונה מהותית מעניינו של נאשם 1. (וזאת בנפרד מהאבחנה המתבקשת במאפייני הנאשמים אשר מוצאים ביטוי בגדרי המתחם). כאמור הנאשם 2 נרתם הירתמות משמעותית ונמשכת לקידום העשייה הפלילית. כך למשל, הנאשם 2 השתתף בהעברת הפיזית של הרכב ממקום למקום ונטל חלק בכיסוי על מנת להקשות את גילוי ביצוע העבירה (ר' עמוד 98 בהכרעת הדין ועמוד 109 בגזר דינו של הנאשם 1). אף הטענה לפיה הנאשם פעל תחת איום זה מכבר נדחתה על ידי מכל וכל (ר' עמוד 99 בהכרעת הדין).

הגם כך, מתחם העונש בעניינו של נאשם 2 יהיה נמוך יותר במעט מנאשם 1 וזאת בשים לב לעובדה כי בנוסף לעבירות בהן הורשעו הנאשמים בצוותא, הרי שהנאשם 1 הורשע גם בביצוע שתי עבירות נוספות של נהיגת רכב ללא רישיון נהיגה ונהיגת רכב ללא פוליסת ביטוח. המדובר בעבירות אשר בצידן עונשי מאסר בפועל, ונלקחו בחשבון עובר לקביעת מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם 1.

משכך, הגם שלא מדובר בשוני דרמטי שיש בו כדי להפוך את הקערה על פיה, לאור כל האמור, מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם נע בין 8 ל- 22 חודשי מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם, יש ליתן את הדעת ולקולא לכך שעסקין בנאשם צעיר הנעדר עבר פלילי. כמו כן, שקלתי לזכותו של הנאשם את נסיבות חייו המורכבות, כפי שתוארו בהרחבה על ידי בא כוחו, ואת העובדה כי בהטלת עונש מאסר יהיה כדי להביא לפגיעה ולו בעקיפין גם במשפחתו של הנאשם אשר בכלכלתה זה מסייע.

מנגד ולחומרא, לנוכח נפוצות העבירות בהן הורשע הנאשם, מצאתי ליתן משקל, גם אם לא רב, לשיקולים של הרתעת היחיד והרתעת הרבים. זאת ועוד, הנאשם כפר וניהל הוכחות וברי כי אין בכך כדי להביא להחמרה בעונש, דבר אשר מוצא ביטוי מפורש בסעיף 40 יא 6 סיפא לחוק העונשין. מנגד, במצב דברים זה הלה אינו זכאי לאותה הקלה משמעותית המוענקת דרך קבע לנאשמים אשר נטלו אחריות למעשיהם, הודו וחסכו בזמן שיפוטי יקר.

בניגוד לעמדתו של הסנגור, לא מצאתי כי בעניינו של הנאשם מתקיימים שיקולי שיקום אשר יהיה בהם כדי להביא לחריגה מטה ממתחם העונש ההולם אשר קבעתי לעיל. תחילה, לא הוכח כי הנאשם נרתם ולו לראשיתו של הליך טיפולי כזה או אחר. יתר על כן ואף ביתר שאת, בתסקיר שירות המבחן צוין כי הנאשם סירב להשתלב בקבוצה טיפולית, תוך שטען כי אינו פנוי לכך בשלב זה בחייו. עוד התרשם שירות המבחן, כי הנאשם מתקשה עד מאוד להתפנות מהבחינה הרגשית והטכנית ולהתחייב להליך טיפולי, וכי ייתכן שהוא אף מתקשה לוותר בשלב זה על הרווחים מאורח חייו הנוכחי. לא מיותר לציין, כי גם בתסקיר המשלים אשר הוגש בעניינו של הנאשם, לא חזר בו שירות המבחן מהתרשמויותיו אלו.

אף לא השתכנעתי כי בעובדה שעסקינן בנאשם צעיר בגילו, יש כדי להביא לחריגה מטה מתחם העונש ההולם, עד כדי הימנעות מהשתתף מאסר בפועל. כפי הידוע, אף אם יש ליתן משקל לשיקולי השיקום בשעה שמדובר בנאשם בגיר-צעיר, הרי שעדיין זה לא יזכה לחסינות מפני מאסר אך בשל גילו הצעיר. לא כל שכן, מקום בו מדובר בנאשם אשר דחה את היד אשר הושתה לו משירות המבחן, ולא השכיל להירתם להליך טיפולי כזה או אחר. יפים לעניין זה דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 452/14 **ניסים דבוש נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (03.04.2014):

"עולה כי לא בכל מקרה בו קיימים סיכויי שיקום, יוקל העונש שהוטל על הנאשם עד כדי חריגה ממתחם הענישה שנקבע לעבירה שנעברה, גם אם מדובר ב"בגיר צעיר", וגם אם המלצת שירות המבחן מצדדת בהקלה כזו".

ובע"פ 2357/13 **איתמר רוש נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (06.10.2013):

"גם לגבי "בגיר צעיר" אין הגיל פוליסת ביטוח מפני מאסר, מקל וחומר מקטינים שאף לגביהם, במקרים המתאימים, אין מנוס ממאסר".

בעניין דבוש המוזכר לעיל, אף חיוותה כב' השופטת א' חיות את דעתה (בהסכמת כב' השופט נ' סולברג), לפיה יכול וגילו הצעיר של הנאשם ימצא ביטוי אך ורק במסגרת הוראתו הכללית של סעיף 40(א1) לחוק העונשין (המונה בין הנסיבות שבהן רשאי בית המשפט את גילו של הנאשם) אין הכרח שעניין זה יישקלל פעם נוספת תחת דוקטורינת "בגירים צעירים".

אכן שירות המבחן מצא לנכון להמליץ על עונש צופה פני עתיד לצד של"צ. כידוע המלצת שירות המבחן, כשמה כן היא, המלצה בלבד, ואין היא מחייבת את בית המשפט האמון על בחינת אינטרסים רחבים מאלו שבוחן שירות המבחן בשעה שמגבש הוא את המלצתו.

לאור כל האמור, ובשים לב לנסיבות שיש לשקול לזכותו של הנאשם, הריני לקבוע כי עונשו של הנאשם צריך להימצא בתחיתו של מתחם העונש ההולם אשר קבעתי לעיל. אכן יש בכך כדי לשלוח את הנאשם מאחורי סורג ובריח אולם זו התוצאה המתבקשת בנסיבותיו של תיק זה. מסקנה זו מתחזקת נוכח שיקולי אחדות ענישה ונוכח עונשו של נאשם 1 בהקשר לכך ראה דברי בית המשפט המחוזי בעפ"ג 29831-08-15 אלהריף נ' מדינת ישראל, (04.11.2015):

"כתב האישום המתוקן שבו הודו הנאשמים כולם, ובהם המערער, חושף קשירת קשר לפריצה נועזת, בצוותא ותוך הצטיידות בצידור רב, למתחם אולם שמחות בשעת לילה מאוחרת. שלושת הנאשמים ובהם המערער הגיעו למקום מצוידיים בכפפות, בכיסויי ראש במקדחות ובמסורים. השלושה פעלו בצוותא חדא והחלו בביצוע הפריצה. רק אזעקה שהופעלה במקום והביאה להגעת ניידת משטרה הניסה את השלושה מהמקום. המדובר אכן בעבירת ניסיון לפריצה מורכבת, מתוכננת ומבוצעת בחבורה שיש למצות את הדין עם עושיה.

מסכימים אנו עם בית משפט השלום כי בכל הנסיבות לא היה מקום, גם מכוח עקרון אחדות הענישה

[ההדגשה אינה במקור - ד.ב.ט], לפסוק עונש שונה בעניינו של המערער מענינים של שני שותפיו".

רכיב קנס ופיצוי:

אשר לרכיב הקנס והפיצוי, הדברים שנכתבו על ידי בעניינו של הנאשם 1 בגזר דינו יפים גם לעניינו. משעה שמטרת מעשיו של הנאשם הייתה השגת רווח כספי קל, שוכנעתי כי במצב דברים זה יש מקום להשית עליו עיצום כספי. יחד עם האמור, לא אשית על הנאשם קנס ופיצוי גבוהים, כפי שנכון היה לעשות, וזאת נוכח נסיבותיו האישיות ולאור המצב הכלכלי בו הוא ומשפחתו נמצאים.

מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 8 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו 26.09.14 - 06.10.14.
- ב. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות רכוש מסוג עוון.
- ג. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות רכוש מסוג פשע.
- ד. 1,500 ₪ פיצוי למתלוננת (ע.ת. 1 ברשימת עדי התביעה שבכתב האישום). הפיצוי ישולם עד ליום 01.03.2016.
- ה. 1,000 ₪ קנס או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 01.03.2016.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי בבאר שבע.

ניתן צו כללי למוצגים.

ניתנה והודעה היום ד' כסלו תשע"ו, 16/11/2015 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

עמוד 8

מורה על הוצאת צו עיכוב יציאה מן הארץ כנגד הנאשם.

מעכב ריצוי עונש המאסר עד ליום 16.12.15. במועד זה יהיה על הנאשם להתייצב במדור קליטה בכלא אוהלי קידר. הערבויות הקטימות בתיק יעמדו בתוקפם לצורך הבטחת התייצבותו לריצוי עונש המאסר.

**ניתנה והודעה היום ד' כסלו תשע"ו,
16/11/2015 במעמד הנוכחים.
דניאל בן טולילה, שופט**

הוקלד ע"י חיה דמרי